

Магарето на Сюлюманъ-ага.

(Стара история).

Веднѣжъ стария Сюлюманъ-ага, като отвори вратата на яхъра, видѣ, че му нѣма магарето. Потърси го Сюлюманъ-ага тукъ-тамъ, обикаля полето, загледва изъ хресталака, тича по шосето, дори въ кладенеца наднича, но напразно. Никждѣ не видѣ магарето. Три дена се минаха — нѣма го.

— Хей, момче, извика бѣдния Сюлюманъ-ага къмъ едно хлапе, което газѣше блатото, — не си ли виждалъ едно магаре.

— Отъ тебе по-голѣмо — не съмъ виждалъ, отговори хлапакътъ и се оплѣзи.

— Не се шегувай, момче, заговори съ болка на сърцето си Сюлюманъ. Кажми ми истината! Не си ли виждалъ едно магаре, младо, тлъсто, трудолюбиво и свѣтлосиво?

— Ха, тѣй, ли? — отговори момчето, — това магаре отъ три дена насамъ е наше.

— Какъ може моето магаре да бжде ваше! — очуди се Сюлюманъ-ага и попита: „Чие момче си ти“?

— Азъ съмъ синъ на сѣдията. А пкъкъ магарето, за което питашъ ти, е наше и отъ три дена вече ни носи жито на воденицата.

